

Τα συναισθήματα που με κυρίευσαν όταν είδα αυτή την ταινία ήταν ποικίλα. Στην αρχή φαινόταν πως η ταινία δεν θα ήταν τόσο βαριά, από την αρχή, όμως, είχα άγχος αλλά και περιέργεια για το τι θα συμβεί. Αφού παρακολούθησα προσεχτικά και κάποιες άλλες σκηνές της ταινίας, μπορώ να πω ότι ο ρατσισμός σε βάρος των Εβραίων ήταν ένα από τα κυρίαρχα θέματα της ταινίας. Έμεινα άφωνη, όταν είδα εκείνη την σκηνή όπου μια κυρία επέμενε πως έπρεπε να αφανίσουν από την περιοχή τους ανάπηρους, επειδή πλήρωναν χρέη γι' αυτούς. Και αυτό που με εντυπωσίασε ειλικρινά ήταν πως εκείνη η κυρία εξηγούσε σε κάποιους φίλους την άποψή της με απόλυτα σοβαρό τόνο! Σαν να ήταν μια σημαντική προτεραιότητα που έπρεπε να γίνει επείγοντως. Επιπλέον, ο πιο ορατός ρατσισμός στην ταινία ήταν ο φυλετικός, ο οποίος, επίσης, με ενόχλησε ιδιαίτερα. Η σκηνή με το εβραϊκό άλογο καθώς και το με το εβραϊκό μαγαζί με έκανε να θυμώσω αλλά και να αρχίσω να προβληματίζομαι για το πώς σκέφτονταν οι άνθρωποι εκείνης της εποχής, αφού δεν μπορούσαν να κατανοήσουν πως όλοι έχουμε τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες ανάγκες.

Με συγκίνησε, επίσης, πολύ ο τρόπος με τον οποίο ο πρωταγωνιστής παρουσίαζε αυτή την άθλια κατάσταση στον γιο του, θέλοντας να τον προστατεύσει, αλλά και να τον διασώσει. Το τέλος της ταινίας ήταν πολύ συγκινητικό και παρουσιαζόταν με ωραίο τρόπο, κι όχι τόσο καταθλιπτικό, καθώς η μητέρα με το παιδί κατάφεραν να διασωθούν στο τέλος του πολέμου. Υπήρχαν, βέβαια, και σκηνές που μου προξένησαν φόβο, αγωνία αλλά και φρίκη λόγω της κτηνωδίας των Γερμανών. Μπορώ να πω ότι ταράχτηκα περισσότερο στο σημείο που άκουσα τις σφαίρες που έπεφταν πάνω στον πρωταγωνιστή. Θεωρώ πως ήταν συγκλονιστικό το γεγονός ότι ο σκηνοθέτης επέλεξε να μη δείξει εκείνη τη σκηνή, αλλά να μας βάλει να την ακούσουμε και να μαντέψουμε εμείς το τέλος. Αναμφισβήτητα, ήταν μια από τις καλύτερες και πιο συγκινητικές ταινίες απ' όσες έχω δει μέχρι τώρα.

Παπακωνσταντίνου Δήμητρα, Α1

